

ZNÁM COKOLI, JEN NE SEBE
(Charakteristika sebe sama)

Jednou jsem se procházela po městě, když vtom mě ve výloze jednoho z obchodů zaujal zvláštní odraz dívky s opálenější barvou pleti, než měla ostatní děvčata. Postavu měla štíhlou, ale ne vychrtlou. Vzrůstem přerůstala některé chlapce. Její věk jistě nepřesahoval 20 let. A když tam tak stála ve svém černém kabátu a modrých džínách, vypadala jako obyčejná mladá dívka.

Její hnědé kudrnaté vlasy jí přiléhaly k červenajícím se lícím. Pod středně dlouhým vodopádem kadeří vykukovaly velké tmavé oči, které na mě hleděly s neuvěřitelnou laskavostí. Rty této dívky byly baculatější, ale pod nimi se navíc skrývaly malé bílé perličky zubů. Její pevné ruce se jistě často křížily před jejím úzkým pasem, pod kterým se nacházela širší pánev s dlouhýma štíhlýma nohama.

Již v prvním okamžiku, kdy jsem dívku zahlédla, jsem si pomyslela, že vypadá velmi přátelsky, ale také stydlivě. Výraz jejího hezkého obličeje připomínal výraz malého zranitelného kolouška, na kterého míří nějaký pytlák. Ale protože své tělo dokázala držet pěkně vzpříma, dokázala vyvolat i pocit sebevědomí.

Její špatné vlastnosti se z toho nejasného odrazu ve skle nedaly dobře rozeznat, jistě jich měla spoustu, byla přece také jen člověk, ale proč kazit takový „skvostný“ pohled něčím negativním.

Když jsem se rozhodla jít dál, odraz dívky ve skle šel se mnou také a tak to zůstane navždy, jen já už ho tak nejspíš nikdy nevidím.